

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem JUDr. Petrem Černým, Ph.D. v právní věci **žalobce: D. K.**, nar. „X“, bytem „X“, zastoupeného Mgr. Janem Vargou, advokátem, se sídlem v Praze, Fügnerovo nám. 1808/3, proti **žalovanému: Krajskému úřadu Ústeckého kraje**, odbor správních činností a krajský živnostenský úřad, se sídlem v Ústí nad Labem, Velká Hradební 3118/48, **v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2014, JID 95683/2014/KUÚK, č.j. 1947/SČaKŽÚ/2014-7,**

t a k t o :

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 4.7.2014, JID 95683/2014/KUÚK, č.j. 1947/SČaKŽÚ/2014-7, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání, proti rozhodnutí Města Kadaň, Komise pro projednávání přestupků (dále jen „správní orgán I. stupně“), ze dne 25.4.2014, č.j. OVV-VP/240/2013/Kr, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku proti občanskému soužití podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „přestupkový zákon“), a přestupku proti majetku podle § 50 odst. 1 písm. a) zákona o přestupcích, jichž se dopustil tím, že dne 22.8.2013 kolem 13.00 hod. v Kadani, před kostelem na Mírovém náměstí, urazil na cti navrhovatelku M. P., nar. „X“, slovy „krávo blbá, cikánská“ a navrhovatelce vytrhnul mobilní telefon zn. Nokia 300 Red z ruky a hodil s ním o zem, čímž vznikla navrhovatelce škoda na majetku ve výši 1825,- Kč, za což mu byla uložena pokuta ve výši 2000,- Kč, povinnost

uhradit náklady řízení ve výši 1000,- Kč a dále povinnost uhradit způsobenou škodu ve výši 1825,- Kč.

Soud poznamenává, že žalobce označil jako žalovaného i správní orgán I. stupně, kterému však zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), procesní postavení žalovaného nepřiznává. Žalovaným je v daném případě podle § 69 s.ř.s. pouze správní orgán, který rozhodl v posledním stupni, tedy Krajský úřad Ústeckého kraje.

Žalobce uvedl, že správním orgánem I. stupně nebyl spolehlivě zjištěn skutkový stav, neboť nebylo žalobci ani jeho právnímu zástupci umožněno osobně se účastnit jednání. Nesprávný procesní postup spočívá v tom, že správní orgány dostatečně nezhodnotily omluvu právního zástupce žalobce. Dále žalobce nebyl během jednání osobně vyslechnut z důvodu, že byl od 20.3.2014 hospitalizován ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze, kde podstoupil operaci nosní přepážky a nemohl se tak dostavit k jednání o předmětném přestupku. Tudíž mu bylo upřeno právo na spravedlivý proces ve smyslu čl. 36 Listiny základních práv a svobod a rovněž čl. 6 a čl. 7 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce se dne 16.10.2013 k prvnímu jednání ve věci dostavil, z čehož je zřejmé, že úmyslem žalobce nebylo jednání jakkoliv účelově protahovat. Tohoto dne nebyla dána žádná překážka, aby se žalobce nemohl vyjádřit ke skutečnostem, které mu jsou kladeny za vinu. Nicméně toto jednání bylo odročeno na výslovnou žádost navrhovatelky M. P. Ve věci byla postupně nařizována další jednání, žalobce se z nich prostřednictvím svého právního zástupce vždy řádně a včas omluvil a tyto omluvy byly správním orgánem I. stupně vždy akceptovány. Na základě vyrozumění správního orgánu I. stupně ze dne 30.1.2014 sdělil právní zástupce žalobce prostřednictvím dopisu ze dne 12.2.2014 možný termín jednání, a to dne 25.3.2014, jelikož dle svých časových možností předpokládal, že tohoto jednání se již budou moci se žalobcem společně účastnit. Právní zástupce žádal o odročení jednání nařízeného na 25.3.2014 ze zdravotních důvodů žalobce, neboť byl od 20.3.2014 do dne 23.3.2014 hospitalizován ve Všeobecné fakultní nemocnici v Praze. Z propouštěcí zprávy je patrné, že žalobce se měl dne 26.3.2014 dostavit ke kontrole svého stavu po operaci a tedy o tom, zda je skutečně v pořádku a zda může bez dalších komplikací pokračovat v běžné činnosti, mělo být rozhodnuto v rámci kontroly dne 26.3.2014. Ke skutkovému ději samému žalobce uvedl, že z jeho strany nedošlo k jednání tak, jak jej popisuje navrhovatelka. Žalobce nikdy nerozporoval, že vytrhl navrhovatelce telefon z ruky, když ztratil rovnováhu a hodil jej na zem, čehož žalobce lituje. Předmětný telefon však i po pádu na zem fungoval, neboť z něj navrhovatelka následně volala. Žalobce podlehl stresu způsobenému jednáním navrhovatelky. Žalobce si je plně vědom, že navrhovatelka je matkou jeho dítěte a bývalou partnerkou, a proto zcela popírá, že by ji měl hanlivě urážet. Je přesvědčen, že její jednání bylo ovlivněno snahou učinit ze žalobce špatného vychovatele před Okresním soudem v Chomutově, u kterého probíhalo opatrovnícké řízení nezletilé dcery L.

K podané žalobě se písemně vyjádřil žalovaný, který navrhl její zamítnutí a uvedl, že mu nepřísluší hodnotit, zda se žalobce mohl ze zdravotních důvodů účastnit ústního jednání či nikoliv, nicméně operace byla plánovaná, tudíž měl žalobce správní orgán I. stupně včas informovat. Na nařízená ústní jednání nebyl předvolán pouze žalobce se svým právním zástupcem, ale taktéž navrhovatelka a svědci a každé odročení sebou neslo komplikace, neboť museli být vždy ostatní účastníci a svědci o této skutečnosti vyrozuměni. Termín ústního jednání nařízeného na den 25.3.2014 byl stanoven k výslovnému požadavku žalobce na konkrétní datum. Tento termín navrhl právní zástupce žalobce již dne 12.2.2014, kdy byl

správním orgánem I. stupně po opakovaných omluvách vyzván, aby sám stanovil termín jednání, který mu bude vyhovovat. Nic nebránilo tomu, pokud se žalobce necítil na to, aby se účastnil ústního jednání, přestože byl již v té době propuštěn do domácího ošetřování, aby se jednání účastnil alespoň jeho právní zástupce. Ke skutkovému ději poukázal na výpověď svědkyně N. H. a svědectví strážníka městské policie Ing. V. Žalovaný neuvěřil verzi žalobce, ale naopak se přiklonil k verzi navrhovatelky. Stěžejní v daném případě je výpověď svědkyně H., přičemž výpověď strážníka celou situaci v daný okamžik pouze dokreslila.

V replice žalobce setrval na svých tvrzeních, že se správní orgány nezabývaly věcí odpovědně a svědomitě. Dále nerozhodovaly nestranně, když nevedly řízení tak, aby posílily důvěru žalobce v jejich rozhodování. Znovu poukázal na to, že se dne 16.10.2013 k jednání dostavil a dal jednoznačně najevo, že se přestupkovému řízení nechtěl vyhýbat.

Právní zástupce žalobce při jednání soudu setrval na dosavadních tvrzeních a navrhl žalobě vyhovět.

Pověřený pracovník žalovaného při jednání soudu odkázal na vyjádření žalovaného a navrhl žalobu zamítnout.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy s.ř.s, která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první tohoto zákona. Z ní vyplývá, že soud přezkouvává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí (§ 72 odst. 1 věty první s.ř.s.). Povinností žalobce je proto tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud přihlídnout toliko k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které je povinen zkoumat bez návrhu nebo které vyvolávají jeho nicotnost podle § 76 odst. 2 s.ř.s., avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

Soud po přezkoumání skutkového a právního stavu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Stěžejní je v řízení otázka, zda mohlo být jednáno v nepřítomnosti žalobce, resp. zda se žalobce z jednání řádně omluvil.

Ze správního spisu předloženého žalovaným mimo jiné vyplývá, že k výzvě správního orgánu I. stupně, žalobce přípisem ze dne 12.2.2014 navrhl termín jednání na den 25.3.2014 v 10.00 hodin. Sdělením správního orgánu I. stupně ze dne 17.3.2014, doručeného téhož dne právnímu zástupci žalobce, byl žalobce předvolán na den 25.3.2014 v 8.30 hodin. Dne 24.3.2014 byla správnímu orgánu I. stupně doručena žádost žalobce zasláná prostřednictvím jeho právního zástupce o odročení jednání nařízeného na den 25.3.2014 z důvodu hospitalizace od 20.3.2014 do 23.3.2014, neboť žalobce není ve stavu účastnit se ústního jednání. Z příložené Propouštěcí zprávy ze dne 23.3.2014 vyplývá, že žalobce byl propuštěn v celkově dobrém a stabilizovaném stavu do domácího ošetřování. Byl mu doporučen relativní fyzický klid a pracovní neschopnost predikována asi na 10 dní. Dále je v propouštěcí zprávě uvedeno, že se jednalo o plánovanou operaci nosu. Správní orgán I. stupně žádost žalobce o odročení jednání neakceptoval a jednání dne 25.3.2014 provedl.

Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona o přestupku koná správní orgán v I. stupni ústní jednání. V nepřítomnosti obviněného z přestupku lze věc projednat jen tehdy, jestliže

odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu.

Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 12.3.2009, sp. zn. 7 As 9/2009, www.nssoud.cz: „*Za vadu řízení se pak považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska nutné součinnosti obviněného z přestupku však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Proto i důvod, který může být dostatečný pro přeložení prvního ústního jednání, již nemusí být dostatečný i pro jeho další přeložení.*

Z judikatury správních soudů (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 21.6.2013, sp. zn. 6 As 25/2013; ze dne 14.5.2009, sp. zn. 7 As 28/2009, www.nssoud.cz) vyplývá několik podmínek, které musí být pro vyhodnocení omluvy jako náležité splněny, a to: „*1) Obviněný se musí omluvit neodkladně, tedy ihned, jakmile mu to okolnosti dovolí. Z toho pohledu nebude náležitá např. omluva učiněná těsně před jednáním z důvodu, o němž obviněný věděl a mohl jej sdělit již dříve. 2) V omluvě musí být uveden důvod, který obviněnému účast na jednání znemožňuje. Tomuto požadavku nevyhoví např. omluva s vágním odvoláním se na vyřizování důležitých záležitostí. 3) Důvod omluvy musí být doložen, obviněný tedy musí své tvrzení v rámci objektivních možností prokázat.*“

Ve světle shora uvedených judikátů hodnotil soud omluvu žalobce a dospěl k závěru, že se nejednalo o náležitou omluvu pro její nevčasnost. Z propouštěcí zprávy vyplývá, že se jednalo o plánovanou operaci, tedy žalobce věděl, že se termín operace a doba bezprostřední pooperační léčby bude krýt s termínem ústního jednání. Žalobce termín konání ústního jednání dne 25.3.2014 sám navrhl prostřednictvím svého právního zástupce již dne 12.2.2014. Žalobce tedy již dopředu musel vědět jaký bude jeho stav v době ústního jednání (případně po konzultaci s lékařem). Dále z předložené propouštěcí zprávy vyplývá, že žalobce byl bez komplikací propuštěn do domácího ošetřování. Z uvedeného je zřejmé, že při operaci a bezprostředně poté nedošlo k žádným neočekávaným komplikacím, které by mohly ovlivnit náhled na včasnost omluvy z ústního jednání. Pokud tedy žalobce doručil správnímu orgánu svoji omluvu až dne 24.3.2014, nejednal bezprostředně poté, co se o překážce zabraňující účasti u jednání dozvěděl. Roli v tomto hodnocení nemůže hrát fakt, že žalobce požádal svého právního zástupce o zaslání omluvy z jednání a že právní zástupce bezprostředně reagoval, neboť v daném případě je posuzováno jednání žalobce (byť prostřednictvím právního zástupce), který je za včasnost omluvy odpovědný. Soud konstatuje, že se nejednalo o náležitou omluvu podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona. Správní orgány tedy nepochybily, pokud dovodily, že bylo možno jednat v nepřítomnosti žalobce.

Soud k vlastnímu průběhu skutkového děje uvádí následující. Podle § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), je správní orgán povinen postupovat tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti.

Ve věci byla slyšena navrhovatelka M. P., která k věci uvedla, že dne 22.8.2013 si žalobce převzal svoji dceru na náměstí v Kadani a opětovně začal přes protesty navrhovatelce ujíždět z náměstí pryč. Když se žalobce vrátil, navrhovatelka chtěla zkontrolovat dceru, zda-li

je v pořádku. Navrhovatelka držela v ruce telefon, který jí žalobce vytrhnul z ruky a praštil s ním o zem. Přitom řekl, že navrhovatelka je „kráva blbá cikánská.“

Výpověď navrhovatelky potvrdila po řádném poučení podle § 55 správního řádu svědkyně H., včetně toho, že žalobce urazil navrhovatelku slovy „ty blbá krávo cikánská.“ Povinností svědka je mluvit pravdu a nic nezamlčet, o čemž byla svědkyně náležitě poučena, samotný fakt, že se jedná o kamarádku navrhovatelky, ke zpochybnění výpovědi nedostačuje.

Z výpovědi strážníka městské policie Ing. V. plyne, že s navrhovatelkou i žalobcem hovořil těsně po události, přičemž navrhovatelka uvedla, že si chtěla dítě vyfotit, žalobce jí vytrhl telefon a hodil ho na zem, což žalobce svědkovi potvrdil. Svědek dále uvedl, že žalobce byl nervózní, působil tak, že by mohl navrhovatelku uhodit a byl rozrušený.

Všechny tyto důkazy provedené ve správním řízení spolu souvisejí, doplňují se a tvoří ucelený řetězec, který žádný jiný důkaz nenarušuje. Výslech žalobce se tak pro zjištění skutkového stavu nejeví jako nezbytný. Tvrzení žalobce spočívající v tom, že sice rozbil navrhovatelce mobilní telefon, avšak uvedenými vulgarismy ji nepočastoval, zůstává zcela osamoceno. Soud konstatuje, že zde nejsou žádné důvodné pochybnosti, které by nasvědčovaly tomu, že skutkový děj se odehrál jinak, než bylo zjištěno správním orgánem I. stupně.

Soud uzavírá, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

Současně podle § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho úřední činnosti podle obsahu správního spisu nevznikly a ostatně je ani nežádal.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Ústí nad Labem dne 7. prosince 2015

JUDr. Petr Černý, Ph.D. v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Gabriela Zlatová